

Bemærkning om, at det var efter Samraad med tre af de største kjøbenhavnske Sparekasser, at han var gaaet med til eller havde samstemmet i Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Jeg vil sige, at jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem, naar han saa stærkt udtalte sig om Mislighederne ved de nuværende Forhold, noget for meget er hildet i de kjøbenhavnske Forhold. I alt Fald har jeg, som er Formand i Repræsentantskabet for Landets trediestørste Sparekasse, ikke i de mange Aar, Løven af 1880 har virket, kendt noget til de Misligheder, som det ærede Medlem nu skildrede. Da jeg saa dette Lovforslag komme frem, blev jeg i høj Grad overrasket over den Tendens, som jeg syntes laa til Grund for dette Lovforslag. Thi det rykkede mig i min Erindring 20 Aar tilbage, da jeg var Medlem af Folketinget og med til at vedtage Løven af 28de Maj 1880. Som den højtærede Minister udtalte, var der jo fra Regeringens og ogsaa fra dette Tings Side foreslaaet en Maksimalrente for alle Sparekasseindskud, ganske vist en ved Lov fastsat Maksimalrente, der altsaa adskiller sig fra den, der nu er Tale om, idet den jo skal bestemmes af et saakaldt Sparekasseraad og altsaa skal være forskellig til de forskellige Tider. Men det var dog den Gang Regeringens og til Dels ogsaa Landstingets Mening, at man ikke blot skulde sætte en Maksimalrente, men man skulde ganske anderledes, end Løven nu gør, have Indseende med og give Regler for Administrationen af Sparekassensmidler. Der var meget strenge Bestemmelser om, hvad enhver Sparekasse havde at iagttage med Hensyn til Administrationen, og i det hele taget var det en Slags Tvangslov, man den Gang vilde anvende paa Sparekasserne. Da Løven kom ned i Folketinget, blev det imidlertid med stor Styrke gjort gældende, at paa det Omraade maatte Selvstyre og Frihed være det eneste rette og det eneste anbefalelsesværdige. Man gjorde blandt andet gældende, at det lige saa lidt nytter at ville sætte Taksten for, hvad der skal gives for Smør og andre Viktualier, lige saa stor Skade vil man gøre ved at forsøge paa at sætte en Takst for, hvad der maa betales i Rente for indlaante Kapitaler. Man forandrede derfor hele det Princip, hvorfra

Regeringen og Landstinget var gaaet ud, og indrettede Løven af 1880 saaledes, at der kun er et Tilsyn med Sparekassensmidlerne, som skal bidrage til at yde Sparerne den størst mulige Sikkerhed for deres anbragte Midler, men der var ikke mindste Tale om — og det blev udtrykkeligt udtalt — at man ikke vilde udelukke nogen Konkurrence hverken mellem Sparekasserne indbyrdes eller mellem dem og de bestaaende Banker. Man betingede sig kun, at man ikke maatte foregøgle Folk, naar de kom med deres Indskud, at disse bleve modtagne paa Sparekassevilkaar, medmindre det paagældende Institut var undergivet Løven af 1880. Som bekendt blev i 1880 undtaget de bestaaende Banker, som havde indrettet Sparekasseseafdelinger enten ved deres Hovedkontor eller Filialer. De fik Lov til at bestaa fremdeles ogsaa som Sparekasser og til at modtage Indskud paa Sparekassevilkaar, idet de saa med Hensyn til den Del af Regnskabet, som angik Sparekassensmidler, underkastedes de Bestemmelser, som gaves i Løven. Saa vidt jeg ved, er der endnu af disse Banker 24 tilbage, som fremdeles benytte den dem i Løven af 1880 hjemlede Ret til at kalde sig Sparekasser og modtage Indskud paa Sparekassevilkaar. Med Hensyn til disse kan der paa ingen Maade være Tale om, at en Konkurrence fra disse Bankers Side skulde være uberettiget over for Sparekasserne. Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler i den Henseende ganske oversaa, at der er en hel Række Banker, som have Ret dertil. Saa er der de andre senere oprettede Banker, om hvilke Løven af 1880 udtrykkelig siger, at de ikke maa kalde sig Sparekasser og ikke modtage Indskud paa Sparekassevilkaar. At Bestemmelserne vedrørende de sidst nævnte Banker ikke ere overholdte fra Administrationens Side, ved jeg ikke noget om. Jeg gør kun opmærksom paa, at der vel er enkelte af dem, der have faaet Tilladelse til at benytte ustempelt Papir til Kontrabøger, men den ærede sidste Taler vil lige saa godt som jeg vide, at en almindelig Kontrabog, der ikke er underskrevet og altsaa ikke accepteret, er ifølge Stempeløven af 1861 fuldstændig stempelfri. Alle Kontrabøger mellem handlende og Kunder